

Redaksjon: Yngve Kvistad – Tlf.: 22 00 00 00

debatt

debatt@vg.no

■ ■ Det er viktig å markere avstand til volden mot Kadra og de kvinneundertrykkende holdninger dette overgrepet representerer, skriver Abid Q. Raja.

Slaget mot Kadra er et slag mot håpet om endring!

— Kadra, vi støtter deg!

VG innlegg

Abid Q. Raja

Angrepet på Kadra er også et angrep på ytringsfriheten og på vårt demokrati.

En kan selvsagt diskutere innholdet i ytringsfriheten og demokratiet; det hører med til de nevnte verdiene. Men vi kan aldri forhandle med verdiene eller gå på akkord med dem. Og en diskusjon føres med ord, ikke med slag og spark.

Muslimer støtter Kadra

Politiet har sikkert foretatt en korrekt vurdering når de sier at trusselen mot Kadra øker suksessivt med hennes deltagelse i media etter angrepet. Jeg håper ikke politiet indirekte oppfordrer Kadra til å dempe seg, eller at politiet forsøker å fraskrive seg ansvaret for å beskytte henne. Men jeg forstår om Kadra er mer engstelig og mer redd.

Derfor skal hun vite at det ikke er bare nordmenn som er sammen med henne i kampen for en trygg hverdag. Mange tusen muslimer som meg er med henne.

Hun er heller ikke alene om kampen. Jeg nekter å være med på å stoppe eller dempe debatten til trusselbildet gir seg. Vårt svar på den økende trusselen kan ikke være forsiktighet i den offentlige debatten. Tvert om må debatten intensiveres. Vi må bli enda klarere og bringe debatten ytterligere frem.

Skittentøyvask

Vold mot Kadra har gjort mange sint og opprørt. Jeg har, etter å ha roet meg noe ned, forsøkt å reflektere over hva det er som gjør at hennes utsagn vekker raseri. Jo, Kadra etterlyser forandring.

Forandring betinger erkjennelse av at det finnes kritikkverdige forhold når det gjelder kvinners rettigheter også blant muslimer. Og endring på det samfunnsmessige plan innledes ved endring på individplan. Individet må våge å se inn i seg selv og revurdere sin levemåte og praksis. Dette krever at vi rokker ved realitetsforståelsen vår uten å bli urolige og engstelige.

Denne komplekse prosessen innebærer en enorm og tidkrevende skittentøyvask som i verste fall kan ende opp i et opprør mot ens nærmeste. Siden mennesket helst søker mot det stabile og forutsigbare, vil vi gjerne slippe å gå igjennom en tung prosess der utfallet er usikkert. Derfor velger vi, ubevisst og automatisk, å klamre oss til det trygge og etablerte.

Vi søker hjelp i benektning, bagatellisering og bortforklaring. Dette er forsvarsmekanismer som hinder endring, og vi kan fortsette å leve som før. Prosessen kan sammenlignes med menneskets nevrologiske forsvarssystem bestående av kamp, frys- eller fluktatferd.

Endring er nødvendig

Når en føler seg truet, aktiveres systemet automatisk, og beskytter mot det en opplever som et faresignal. Kadras forslag om endring av kvinnesy-

net kan oppleves som truende, og kan dermed aktivere kroppens faresignalsystem. En velger, bevisst eller ubevisst, å enten benekte problemet (flykte), gå til motangrep (kamp), eller man velger å forholde seg passiv (frys). Alle disse reaksjonsmåtene er uheldige da ingen fører til varig endring. Og selv om endring og nytenkning er det mest krevende alternativet, er det også den eneste måten å leve i et moderne samfunn på.

Lukkede miljøer

Den ikke-vestlige kulturens kollektivistiske verdssystem foretrekker å løse konflikter internt (i inngruppen) og å være lojal mot sin gruppe. Det norske samfunnet blir av mange minoritetsgrupper betraktet som utgruppen; det å vende budskapet mot det norske samfunnet kan bli betraktet som illojalt og dermed forkastelig. Det åpenbare spørsmålet blir da: kan et godt samfunn skapes uten at en har innblikk i hva som skjer i de lukkede miljøer?

Gang på gang har det norske samfunn blitt utfordret på å ta minoritetsbefolkningen på alvor; å ikke diskriminere eller se på minoriteter som annenrangs borgere.

Men ser minoritetsmiljøet på det norske samfunnet som medborgere når de ikke inkluderes i den hele virkeligheten? Tas det norske samfunnet på alvor når problemer stadig bortforklares og bagatelliseres? Er ikke dette omvendt diskriminering?

Problemene eksisterer

Det lojale er å slippe det norske samfunnet inn bak de lukkede dører. Men det er samtidig illojalt overfor den muslimske befolkningen stadig å benekte og bagatellisere problemene. Problemene eksisterer, enten en liker det eller ikke. Og på lengre sikt vil disse problemene først og fremst skade minoritetsbefolkningen selv. En kan være del av problemet eller del av løsningen. Å ikke ta inn over seg at det finnes problemer, vil ikke få problemene til å forsvinne.

Minoritetsmiljøet har tydeligvis ikke lykkes med å løse problemene internt. Da er en faktisk tjent med at det føres en åpen dialog, slik at en vet hva en har å forholde seg til. Sammen kan vi dra nytte av hverandres ressurser og ekspertise. Med økt avstand skapes misforståelser og fordommer. Å ha en åpen og ærlig dialog er den eneste måten å rydde opp i misforståelser på.

Fordømmelse – ikke respekt

Det er viktig at individer fra minoritetsbefolkningen fortsetter å stå frem når vi opplever noen som urettferdig behandlet. Akkurat slik som når Kadra blir slått ned.

Slaget mot Kadra er et slag mot håpet om endring! Derfor er det viktig å markere avstand til slaget og de kvinneundertrykkende holdningene dette overgrepet representerer.

Her har Islamsk Råd Norge, muslimenes paraplyorganisasjon, vist mot og styrke og i klare ordelag fordømt volden. Ugjerningen mot Kadra har ingen plass i islam, og overgriperne skal ikke få noen respekt.

Det er viktig at vi sammen borger for sikkerheten til alle. Det er en stor

FORDØMMER VOLD: Kadra har satt i gang en viktig debatt som ikke kan stoppes med slag og spark. Vårt svar på slik vold er ikke mer forsiktighet i den offentlige debatten. Vi skal tvert imot bli enda tydeligere og enda klarere. Kampen mot kvinneundertrykking er en kamp for menneskeverdet, skriver Abid Q. Raja. Foto: HALLGEIR VÅGENES

urettferdighet mange kvinner opplever på kroppen hver dag, enten i våre hjem eller våre omgangskretser. Kanskje vi bevisstgjøres først hvis våre døtre – vårt avkom og vårt blod – skulle oppleve urettferdigheten på kroppen. Vi kan ikke akseptere et samfunn hvor våre barn ikke kan føle seg trygge når de er ute. Og vi må kjempe for at folk ikke skal være redde for å uttrykke det de mener.

Skammelig

Jeg blir rett og slett flau over at flere gikk sammen og utsatte Kadra for vold. Det er skammelig oppførsel. Og

jeg tror oppriktig at de fleste muslimene fordømmer ugjerningen. For mange muslimer står respekten for kvinner og kvinners grunnleggende rettigheter sentralt. Men det er synd om vi glimrer med vårt fravær i den offentlige debatt når våre muslimske søstre blir angrepet. Angrepet på Kadra belyser nettopp det at kvinner ikke har fått de rettighetene de har krav på i enkelte norsk-muslimske miljøer. Kampen mot kvinneundertrykking er en kamp for menneskeverdet.

Det holder ikke å si at «dette gjelder et fåtall, de fleste har det bra». For ett tilfelle som Kadra er ett tilfelle for mye!